

ZLODEJKA SNOV

(Voľné pokračovanie jednorázovky Strach... + 15 rokov)

Ďalšia bezsenná noc prinútila Severusa Snapea vstať ráno skôr, než zvyčajne. Nehľadiac na to, že sú vianočné prázdniny a on sa nemusel ponáhľať na vyučovanie, spánok ho už niekoľko dní obchádzal a on vedel, že je za tým ona...

Bez veľkých slov,
zlodejka snov,
vkradla sa mi do spánku,
nechala v ňom spúšť.

Vždy keď zavrel oči, videl pred sebou jej zvodný úsmev, ktorý roztopil i ľadovú stenu okolo jeho srdca. Bolo to presne pred týždňom, čo sa v Bradaviciach konal maškarný vianočný ples, ktorého sa zúčastnil len na riaditeľov priamy rozkaz. Študenti vo Veľkej sieni vykrikovali snád' ešte hlasnejšie než zvyčajne a v kombinácii s hudbou mu tento hluk spôsoboval neuveriteľnú bolesť hlavy. Dúfal preto, že v najbližšej nestráženej chvíli bude môcť nebadane zmiznúť.

Po večeri sa fakultné stoly odsunuli k stenám a objavilo sa na nich drobné občerstvenie, ktoré malo študentom spestriť zvyšok večera. A práve v tej chvíli čiernovlasý profesor lektvarov usúdil, že je vzduch čistý a on môže, nikým nepozorovaný uniknúť.

Netušil však, že ho uprene sleduje pár hnedých očí ukrytých za škraboškou. Len čo sa stratil za dverami vchodu pre učiteľov, vydala sa tajomná neznáma tmavými chodbami za tým, komu patril jej záujem.

"Odišiel ste príliš skoro, profesor," ozvalo sa za jeho chrbtom a Severus len vďaka rokom praxe zachoval kamennú tvár, ktorou maskoval vlastné prekvapenie. "Kto je to a čo tu chce?" pýtal sa sám seba a skúmavo hľadel na mladú ženu s dlhými rovnými vlasmi. Tie jej voľne spustené pozdĺž tváre skrytej za škraboškou siahali až do polky chrbta a jej účes sa perfektne hodil k jemným tylovým šatám vyšívaným striebornou niťou. Tie nielenže presne opisovali krivky jej bezchybnej postavy, ale nechali vyniknúť jej zvodné vnady. Na chvíľu ho celkom pobláznila, no to by nebol Severus Snape, aby v mihu nenašiel svoju stratenú rovnováhu.

"Odišiel som práve včas. Čo tu chcete?" vybaľol na ňu, no hneď svoj tón oľutoval. Jej úsmev, tak žiarivý a podmanivý, odrazu zmizol a vystriedalo ho sklamanie.

"Prišla som dnes na ples, aby som si s vami zatancovala, profesor. Ale ako sa zdá..." začala vysvetľovať smutným hlasom a očami spoza škrabošky naňho sklamane pozrela.

"Čože? Prišla ste sa mi vysmievat? Ako si dovoľujete..." vyštekol na ňu. Nie preto, žeby vari chcel byť hnusný, ale skúsenosti ho naučili, že sa oňho nik nezaujímal, pokiaľ z toho neťažil vo vlastný prospech. Prečo by teda mal veriť jej? Ved' ani nevedel, kto je a čo od neho skutočne chce. Prečo by mal veriť v úprimnosť jej slov?

"Zmiznite odtiaľto!" prikázal ostro a čakal, kedy sa ustrašene rozbehne chodbou preč od neho. Ale ak doteraz o jej úmysloch pochyboval, jej ďalšie slová ho priam šokovali.

"Neodídem odtiaľto, kým..." jachtala nespoko, no jej čokoládové oči vyžarovali rozhodnosť. "Prišla som, pretože..." nedopovedala. Miesto toho sa jej pery pritísli na tie jeho a on mohol okúsiť ich sladkosť a mäkkosť. Chutili ako čerstvé maliny a on, ochromený jej smelosťou zabudol na všetky protesty. Uvedomoval si, že je krásna a hoci ani len netušil, kto je tá tajomná neznáma, pritahovala ho. Odstrčil ju od seba, napriek pokušeniu vrhnúť sa na ňu ako lačná šelma na svoju obeť. Vzrušenie, ktoré ho ovládlo, takmer zatemnilo jeho mozog, ale napokon...

"Čo to robíte?" zachraptel a prísne na ňu pozrel. Jej oči jasne vraveli, čo chce a ten zvodný pohľad ho rozhodne nenechával chladným.

Neviem čo s ňou,
zlodejkou snov,
zato viem, že chýba mi,
dotyk tvojich úst.

Severus bol sám až príliš dlho na to, aby dokázal odmietnuť ženu, navyše takú krásnu, keď sa mu sama ponúkala. Kývnutím hlavy jej naznačil, aby ho nasledovala a on ju rýchlym krokom viedol až do svojich súkromných komnát. Keď sa za nimi zavreli dvere, dlho na ňu spýtavo hľadel, akoby jej tým pohľadom dával poslednú možnosť na útek. Nevedel, čo od neho chce a čo očakáva, no ona mala zrejme jasno. Pristúpila k nemu a opäť ho vášnivo pobožkala.

"Severus," zašepkala hlasom zastretým od vzrušenia, ktorým ho zbavila všetkých zábran. Bez váhania z nej začal strhávať oblečenie. Nie prudko, avšak dostatočne rýchlo, pretože jeho vzrušenie narasťalo s každým kúsočkom jej odhalenej časti tela. Zasypával jej hladkú jemnú pokožku horúcimi bozkami a keď ju uložil na posteľ konečne nahý, len so škraboškou na tvári, pomedzi pery mu unikol tichý ston. Bola dokonalá a v tej chvíli bola celá len a len jeho.

Chvela sa pri každom dotyku, každom bozku... nie strachom či zimou, lež zdieľaným vzrušením, ktoré ich oboch naplno pohltilo.

Bolo mu jedno, či je jej prvý alebo nie... chcel, aby na toto ich milovanie nezabudol ani jeden z nich ... nikdy. Dal si záležať na tom, aby bol jemný a nežný a sám si pritom vychutnával prežívanú rozkoš až kým...

"Ľúbim ťa, Severus," zašepkal tichý hlas tesne predtým, než sa vyčerpaný ponoril do blahodárneho spánku, s neznámou ženou v náručí.

Zobudil sa vo chvíli, keď jeho nahé telo ovanul chlad jeho podzemného bytu a jediné čo stihol zachytiť bol zvuk zatvárajúcich sa dverí.

Keď pozerá mi do očí,
a ja v tej chvíli viem
nad ránom si odišla
a za tebou môj sen.

Nebyť omamnej voňe, ktorá po nej v jeho spálni zostala, myslel by si, že to všetko bol len sen... ale veľmi krásny sen, ktorý by túžil snívajť hoc aj do konca života. Len keby vedel... prečo si nedala dole tu škrabošku? Prečo sa pred ním schováva?

Vstal z postele a obliekol si svoj obľúbený čierny habit. Bol to posledný deň predtým, než študenti odídu na prázdniny a jeho čakali posledné raňajky v tomto roku v ich prítomnosti. So zachmúreným výrazom preto vyšiel zo svojho bytu a cestou i počas raňajok prechádzal pohľadom po všetkých prítomných študentkách, ktoré v sieni boli. Snažil sa zistiť, ktorá z nich ho včera v noci tak pomiatla. Prečo len nenalieval viac, aby tú masku odhodila? Ako to vtedy povedala?

"Moja maska zmizne zároveň s tvojou." Čo tým do kotla myslela?

Keď neskôr v ten večer sedel sám vo svojom byte, tajne dúfal, že zaklope na jeho dvere a...

Zlodejka snov,
príď večer s tmou.
Do okna hod' kamienok
a ten sen mi vráť.

Ubehol týždeň, no k vyriešeniu hádanky, ktorou sa trápil od jej zmiznutia nebol ani o krok bližšie. Toho roku na Vianoce v Bradaviciach nezostal ani jediný študent. Dokonca aj ten otravný Potter s manželkou a slečna Všetko-viem- Grangerová, ktorí sa akousi nešťastnou zhodou okolností stali jeho kolegami, sa počas sviatkov kamsi vyparili. No čo už, bol zvyknutý na svoju samotu, aj keď... tí dvaja už mu neliezli na nervy tak ako kým boli študenti. Prechádzal preto spustenými chodbami a uškrňal sa pri spomienkach, ako tu kedysi neraz nachytal Pottera pod tým jeho plášťom. Teraz však už znova spriadal plány o tom, ako bude hľadať tú, čo ho pripravila o spánok.

Zlodejka snov,
skonči s tou hrou.
ja ti za to prezradím,
áno mám ťa rád.
Keď pozerá mi do očí,
načo toľko slov,
vyhlasujem pátranie
po zlodejke snov.
Určite ju nájdeme,
je málo takých žien,
má jedno zvláštne znamenie,
ukradnutý sen.

Vo veľkej sieni to opäť bzučalo ako v úli a Severus ľutoval, že prázdniny netrávajú dlhšie. Jeho nálada klesla pod bod mrazu nielen preto, že ho žena s maskou stále mätala, ale nepridala k tomu ani menšia nehoda pri raňajkách. Očami práve sledoval všetky študentky, ktorý by mohli prichádzať do úvahy, keď doňho ktosi zozadu vrazil a on si vylial všetku dyňovú šťavu na čistý habit. Vrhol zlostný pohľad na vinníka toho nešťastia a vôbec ho neprekvapilo, keď za sebou zbadal záplavu hnedých kučeravých vlasov, patriacich jeho kolegyni, profesorke Dejín čar a kúzel, Hermione Grangerovej.

"Neviete dávať pozor, ženská? A to som si myslel, že ten najneohrabenejší troll z vášho ročníka bol Longbottom," zavrčal a začal zúrivo utierať zvyšky džúsu zo svojho habitu prv, než naňho použila čistiace kúzlo.

"Prepáčte, pán profesor, bola to nehoda," zamumlala kajúcne a uprela naňho svoj skrúsený pohľad. Možno to bolo tým, alebo azda tou vôňou, ktorá ho ovanula keď použila čistiace kúzlo, ale v tej chvíli... Severus vystrelil od stola, akoby mu za päťami horelo, ani sa neobzrel.

"Čo sa mu stalo?" spýtal sa Harry, ktorý stál tesne vedľa Hermiony a uprene sledoval odchádzajúceho Snapea. Ešte čudnejšie však bolo, že jeho kamarátka len pokrčila ramenami a tiež doslova utiekla. "To nám ten deň pekne začína," povzdychol si Harry a po boku svojej manželky sa pustil do chutných raňajok.

"Severus, otvor! Viem, že si tu," volala naňho, stojac za zavretými dverami jeho učebne. Odpoveďou jej však bolo len mĺkve ticho. "Severus," hlesla keď v tom sa dvere prudko otvorili a v nich on, týčiaci sa nad ňou ako dáky Vulkán. Posunkom naznačil, aby vstúpila a vôbec ju neprekvapilo, keď učebňu zabezpečil proti odpočúvaniu.

"Čakám vysvetlenie. Bavila ste sa dobre?" spýtal sa posmešne a v duchu si nadával za to, že sa nechal tak ľahko vlákať do pasce, že poľavil vo svojej ostražitosti. Škrela ho, že to bola ona... že to ona sa k nemu v tú noc votrela a dala mu to, po čom tak túžil. Áno, napriek tomu, že zmenila účes a tvár skrývala za škraľošku, bola to ona. Neuvedomila si však, aké to bude mať následky, ani nemohla. Nevedela predsa... ved' ani on sám to ešte donedávna netušil.

"Nebola to hra, Severus. Ja som chcela..." snažila sa vysvetliť, ale bolo to také ťažké. Ako mu povedať, že jediná mimovoľne vyslovená myšlienka z Harryho úst ju prinútila prehodnotiť jej priority a uviesť si... priznať sama sebe, že Severus Snape, ten, ktorý ju vždy ponižoval a zosmiešňoval... že práve on je ten, po ktorom túži viac než po čomkoľvek inom.

"Čo si chcela, Hermiona?" vrčal hrozivo a stál pritom tak blízko, až sa jej podlamovali kolená. Zámerne ju oslovil jej krstným menom, ktoré z času na čas používal, odkedy boli kolegovia.

"To čo som povedala vtedy večer... myslela som to vážne," šepkala potichu so sklopeným zrakom.

"Och iste, ty ma miluješ a ja som druhý Voldemort," vysmieval sa jej, snažiac sa nevnímať, ako veľmi ju jeho slová zraňujú. Nenávidel sa za ne, lenže čo iné mal robiť? Už dávno si uvedomil, že mu nie je ľahostajná a hoci v to tajne dúfal, ani vo sne by ho nenapadlo, že to v tú noc bola skutočne ona. Báľ sa pripustiť si, že je to skutočnosť. Už raz sa spálil a nechcel to zažiť znovu... viac nie.

"Vidím, že pre teba znamenám azda ešte menej než ako študentka. Čo som si to len navrávala... myslela som... dúfala, že..." jachtala a po líci jej stekala osamelá slzička. "Zabudni na to. Zabudni na tú noc... zabudni, že som tu dnes bola... zabudni, že vôbec existujem," zašepkala a vrhla sa k dverám, snažiac sa zakryť slzy.

V tej chvíli si Severus uvedomil, ako veľmi sa zmýlil a ako blízko je tomu, stratiť svoje šťastie navždy.

"Počkaj!" prikázal prudšie než pôvodne chcel, ale fungovalo to. Hermiona k nemu stála otočená chrbtom a on k nej opatrne podišiel. Jeho hlas bol teraz pokojný a bez akéhokoľvek sarkazmu či irónie. "Prečo si vtedy prišla? A prečo si tu teraz?" spýtal sa potichu a otočil ju tvárou k sebe. Jemne jej prstom zotrel slzy a čakal, kým odpovie.

"Aby som ti povedala pravdu... ľúbim ťa, Severus a..." zvyšok vety sa stratil v bozku, v ktorom uväznil jej pery. Jeho sen sa stal skutočnosťou, jeho anjel je skutočnou bytosťou a on... on bol konečne raz vo svojom živote skutočne šťastný.

Keď pozerá mi do očí,
načo toľko slov,
končím svoje pátranie,
po zlodejke snov.
Zlodejka snov,
skonči s tou hrou.
Ja ti za to prezradím...
áno, mám ťa rád.